

För mer än nödigt  
hållas bör sitt  
sinn och andemåhl  
wed det man något  
wicht...

Wacklin, Samuel Michaelis

1700-1829 81 Cbza Fol. 1729  
*Collin o. Wacklin*



National Library  
of Sweden

För mer än nödigt hållas bör  
Sitt sinn och andemähl  
Wed det man något viktigt gibr  
At pröfwa hwad man rähl.

Betrachtat /

Då

Mästaren i Guldsmeds Ämbetet/  
Ähreborne och Känsterfarne /

**Herr JOHAN  
COLLIN**

BRUDGUMMEN /

Samt

Ähreborna och Dygdesamma Jungfrun /

**Ug. ELISABET  
WACKLIN**

BRUDEN /

Ette Christeligt Äkta-Förbund med hwar annan in-  
gingo / hwilket med Ryrckiones Ceremonier  
blef bekräftat

I Utleå den 25 Martii Åhr 1729. |

Och förestält

Åf

S. W.



Tryckt i Å. B. D.



Är man en sak af wicht wil rätt för händer taga/  
Är nödigt: ty det wil försiktigt folk behaga/  
Ät man sit ändemål/ det man då syftar til/  
Med mogna tankars prof rätt undersöka wil.

Jag wet ej hwad som wor af större wicht och wärde/  
Som fordra skulle mer det prof/ som och the lärde  
Ha brukat uti alt/ än Achta ståndet rätt:  
Ty det är wiktigt nog/ och ej som menes lätt.

Det är en wichtig sak/ en handel som ej låter  
Sig rubba: ty man får det gods ej sälja åter  
Man fåt en gång/ der på bero ens lycka plår;  
Der efter som han ock i detta lycklig är.

Det är ju nödigt då/ dem til det ståndet ärna/  
Och der wed lefwa wäl och gudligt wilja giärna/  
Ät profwa hwad för måhl de måst der see uppå.  
Ät öfwertwäga wäl sit sinn' och tankar då:

Om och de skulle då der til den orsak finna/  
Som af rent samwet kan med fog bejaka winna/  
Som af Guds helga ord för afficht hållen är/  
Och intet twärt emot; som oftast hända plår.

Et sådant nödigt prof och mogen estertanka  
Sörsumma plåga de/ med flychligt sinne wancka/  
Som sig rätt ändamål der med då tycka ha'  
När de för löghligt gådt/ det enda tycke dra.

Wlat skönhet hos en del det bästa priset winner/  
Som sielt och sig utaf en blodig likhet finner:  
Der efter söka de/ och när det blir dem delt/  
Så få de se hwar i dem tankan slagte felt.

En part/ som girig är / ser an en penning lista;  
Hwad giäll der sat et wåp? det wille de wäl mista.  
Men som de föls då åt/ så wil han lel thet ha/  
Sast heldre harm/ förtret/ för pengar såleds ta.

Hwad

Swad dygd en Christen bör uppå all krafter wäga/  
En san gudachtighet man plär ej efterfråga.  
Men där manerlighet/ en högfarde anda groer /  
Der menes illa nog/ at rätta dygden bor.

Men de af sådant godt haa' blifwit re'n bedragne /  
Nu ändtlig wittra wäl/ hur' de också betagne  
Af jordiskt/ sådant prof utaf sin afficht ta' /  
Med egen skada då asmåttad påslig bra.

At jag förtiga må/ hur' Gud det Gifte ämnat  
Som de det tro/ och hur' han nådigt bifall lämnat  
Der til/ det som de doch rätt sällan bedit om/  
Der i de lefwa se'n som had' de ingen dom.

Men som nu detta stånd man heligt borde achta :  
Och ej/ som plägar skie/ på sådant sätt förachta :  
Så borde måhlet och som här wid syftas på/  
Så föreställas/ at det synd ej wara må.

Här efter kunde nu det prof til wäretet föras :  
Fast jag som ung der til lär ej det yrka töras /  
Doch är min mening at det borde gå förtut/  
För än man binder sig med ouplöslig knut.

För ändemåhlet bör då detta enda blifwa/  
För den sig tänkt at rätt i detta ståndet gifwa /  
At lyda så det ord: du skal föröka dig/  
Och kiottet måtte då til lydno sticka sig.

At de som hinder hast/ må med en större ifwer  
Sen' kunna fruchta Gud/ som der til nåden gifwer ;  
Och sen at större kraft til et förente två /  
At bedia/ tacka Gud/ än ensam/ hastwa må.

Sen' bör man i det stånd och Gudligt sig begifwa  
Med bönen/ at det må hos Gud wälsignat blifwa/  
Den samma bör man al sin angelägenhet  
I detta stånd förtro; ty han bäst hielpa wet.

Des swårhet borde man då taga under tancka /  
Och det ej tro om lust/ der stadigt nöje wanckar/  
Och bli der af bewekt/ at lägga mödan an  
På bön/ och bedia Gud om nåd/ om lycka san.

Den som det stånd försökt/ kan mycket der om weta  
Swad swårt der möta plär/ swad plägors myckna beta:  
Der om en oförsökt doch ofta sinnad är:  
Et jordiskt Paradis der inne wara lär.

Men

Men det som dagligt är/ och ofta möta plågar/  
Det få de gifta ej alt just beräkna/ wäga.  
Men tåligt lida det som intet bättras kan.  
Är bäst uti det fall/ för Hustru som och Man

Dernäst de giftas dygd är til at wara nöjde/  
Til samdrächt/ enighet och trogen kärlek böjde.  
Det är det samma som det ståndet lyckligt giör/  
Som til des ändemähl/ et wälstånd ofta för.

Ehr trogne Wänner jag som Eder samman giftwa  
Nu tänkt i Herrans namn/ och et til hiertat blifwa :  
Fast jag Ehr Heders dag ej fågnan har at si/  
At fågna med et blad ej wille ute bli.

Stönt man ej har der i en sprått af saker rara;  
Doch wille iag at det och skull' i laget wara.  
Jag hoppas / wiljan lär hos Eder giälla ihet/  
Som wärket felar i med sin bestaffenhet.

Ehrt stånd wälsigne nu den kärleksfulla Guden/  
Han som i Gana war til Bröllopp också buden/  
Han Ehr och signe så/ at watnet/ sorg och pust/  
Må blifwa twijn utaf/ all glädie/ nöije/ lust.

Han giftwe lycka til Ehrt upsat: Han befrämje  
Ehr walgång; at I då i kärlek frijd och sänja;  
Förutan nöd och twång må Christligt sammanbo/  
Lildes I flyttas hän til Himla glädie-ro.

